

HỒI THỨ BA MƯƠI BỐN ĐẠI LỄ RA MẮT

Chàng cúi người xuống đỡ người ấy lên, nhìn thấy vạt áo phía trước ngực của y đã bị xé toạc, và sáu quân cờ Xa Pháo Mã đâu còn trong người y nữa.

Thích Đình Nhận nghiêng chặt hàm răng nghĩ rằng nếu vừa rồi mình không vì uất ức bỏ đi, sáu quân Xa Pháo Mã ấy nào có bị kẻ địch cướp lấy được?

Chàng đưa mắt nhìn kỹ người thanh niên họ Hồ ấy, thì thấy người chàng ta đã cứng đờ, trên mặt nổi đầy những mụn nước đỏ, dường như đã bị trúng độc vậy. Thích Đình Nhận bỗng buộc miệng khẽ than một tiếng dài.

Chàng bỗng thấy có một nỗi buồn xâm chiếm cả tâm can. Và hai hạt lệ to từ từ lăn xuống đôi má.

Trong đời, chàng chưa hề biết khóc. Thế mà hôm nay lần thứ nhất chàng đã rơi lệ ! Đây có lẽ là vì chàng quá yêu Hứa Trân?

Đôi hàm răng của chàng bỗng nghiêng chặt lại, một ý nghĩ độc ác loé lên trong óc chàng. Chàng nghĩ :

- Nếu giờ đây mình có ra tay giết chết gã thanh niên họ Hồ này, Hứa Trân cũng không làm sao ngờ được chính ta là thủ phạm sát hại chồng nàng. Nhờ đó, từ đây về sau ta sẽ chiếm hữu Hứa Trân vĩnh viễn.

Chàng liền mím một nụ cười âm u sâu độc. Lúc ấy, ý nghĩ bất nhân đã xâm chiếm hết lý trí của chàng. Chàng không đành lòng chịu mất Hứa Trân như vậy. Chàng giết chồng nàng đi trong trường hợp này, chắc chắn không ai có thể nghi ngờ cho chàng được cả.

Nghĩ đến đây, cánh tay mặt của chàng liền từ từ cất lên, đôi môi hiện lên một nụ cười ghê rợn, nói :

- Họ Hồ kia, vì tình yêu mà ta phải hành động, vậy người chớ trách ta nhé !

Cánh tay mặt của chàng bỗng bất thần giáng xuống...

Nhưng trong phút giây đó, bỗng có một tia lý trí loé lên trong óc chàng. Chàng bất thần rùng mình, rồi buông xuôi cánh tay đang nắm giáng vào đầu người họ Hồ kia xuống.

Giây phút đáng sợ ấy đã qua. Chàng bắt rùng mình, khi nghĩ đến suýt nữa mình đã gây ra một tội lỗi to tát. Chàng đứng lên và cảnh giác thối lui một bước, đưa đôi mắt kinh hãi liếc nhìn qua con người đang bị trọng thương sắp chết trước mặt mình. Chàng đứng trơ trơ như khúc gỗ. Tiếng nói lý trí đã ngăn chàng lại, không cho chàng đối xử tàn ác với một người sắp chết. Chàng cần phải cứu y mới được !

Bởi thế, chàng liền thò vào áo lấy ra một viên Hộ Ngươn Tục Mệnh Kim Đơn nhét vào miệng đối phương, rồi vận dụng nội lực tiến hành việc chữa trị cho y !

Thế mới biết, cái thiện và cái ác chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc thôi. Khi sự lương thiện chiến thắng được cái gian ác, thì người bất hạnh sẽ được tràn trề hạnh phúc. Trái lại, khi gian ác đè bẹp được lương thiện, thì sẽ xảy ra một hậu quả nguy hại không ai có thể lường được.

Sau mấy tiếng đồng hồ, người thanh niên ấy đã tỉnh lại hẳn. Thích Đình Nhạn từ từ đứng lên. Chàng không dám nhìn thẳng vào mặt đối phương. Vì chàng chính là người cưỡng bức vợ của y.

Mặc dù chuyện ấy xảy ra trong trường hợp chàng hoàn toàn không biết Hứa Trân đã có chồng, nhưng chàng vẫn thấy sự xấu hổ vì chính mình đã làm ra một việc không ai có thể tha thứ được.

Đối phương liền cất giọng cảm kích :

- Xin cảm tạ cái ơn cứu giúp của các hạ ! Không rõ còn vợ tôi có bề nào chăng?

Thích Đình Nhạn u sầu đáp :

- Bà ấy...không sao cả, để tôi gọi bà ấy vào !

- Còn bọn kia đã đi cả rồi sao?

- Chúng đã đi cả rồi !

- Tất có một ngày, tôi sẽ phải trả mối đại thù này !

Thích Đình Nhạn không trả lời câu nói của y, mà xoay lưng bước thẳng ra đại sảnh.

Trong khi ấy, tại trước cửa cái, Hứa Trân đang ngã nằm trên mặt đất. Đôi mắt nàng đầm đìa giọt lệ, nhưng miệng nàng không còn trào máu tươi ra nữa. Tuy nhiên sắc u sầu trên nét mặt của nàng, vẫn chưa hề phai mất.

Thích Đình Nhạn từ từ cúi xuống bên cạnh nàng. Chàng ngó quanh rồi âm thầm đặt nhẹ một cái hôn lên hàng mi đầm đìa nước mắt của nàng. Cái hôn ấy hoàn toàn trong sạch, xuất phát từ tình thương trong nội tâm của chàng.

Trong khi chàng cúi xuống hôn những giọt lệ của nàng, thì dòng lệ nóng của chàng, cũng đã rơi trên đôi mắt tái nhợt của nàng.

Chàng muốn oà khóc lên, nhưng chàng không thể khóc ra tiếng nữa.

Chàng lại cúi xuống hôn nhẹ nhàng lên mái tóc xinh đẹp của nàng, miệng lẩm bẩm:

- Trân, đây là lần cuối cùng... Trong suốt đời anh sẽ không làm sao quên được là anh đã yêu em, đã yêu em một cách tha thiết... Nhưng tất cả đều đã thành dĩ vãng...

Chàng ngửa mặt lên, thò tay lấy ra một viên Hôi Ngươn Tục Mệnh Kim Đơn bỏ vào miệng nàng, rồi vận dụng nội công chữa trị vết thương cho nàng.

Không mấy chốc, nàng đã tỉnh lại !

Nàng đưa mắt nhìn, trông thấy Thích Đình Nhạn đang lo cứu chữa vết thương cho mình, thì ngơ ngác như đang hoài nghi, không tin đây là sự thật.

Thích Đình Nhạn thu bàn tay trở về, buồn rầu nói :

- Trân ! Anh đã bình yên trở về. Có lẽ em không ngờ đến phải chăng? Phải, anh đã suýt nữa gây ra một tội lỗi to tát, nhưng may mắn là bi kịch ấy không xảy ra !

Chàng đứng lên nghiêng chặc đôi hàm răng buồn bã nói tiếp :

- Em đã biết rằng anh yêu em, yêu em một cách tha thiết... Nhưng đáng lý ra,

em không nên lừa gạt tình cảm của anh, khi mà em là người đã có chồng rồi !

Nói đến đây, thì cổ họng chàng đã nghẹn lại, bao nhiêu ý nghĩ tiếp đó, chàng không làm sao giải bày được nữa.

Qua một lúc khá lâu, chàng mới đè nén sự đau xót trong lòng, rồi nói tiếp :

- Trân ! Anh vì không biết em đã có chồng, nên mới cưỡng bức em...Phải, anh không muốn sa vào vòng tội lỗi, nhưng tội lỗi ấy đã đến với anh. Anh không van xin em tha thứ...

Chàng nghiêng chắc đôi hàm răng, cố đè nén sự đau đớn trong lòng rồi nói tiếp :

- Sự bất hạnh ấy đã qua rồi. Trân, anh yêu em...sẵn sàng tha thứ cho em. Mong từ đây về sau, em sẽ quên đi những chuyện bất hạnh đó, để yêu thương người chồng của em. Giờ đây, thì anh sẽ ra đi, từ nay...từ nay chúng ta sẽ khó gặp lại nhau được. Chúng ta sẽ chia ly vĩnh viễn. Nhưng, anh cũng vĩnh viễn sẽ không quên em...Hơn nữa, anh quý báu mỗi tình đầu giữa anh và em...chẳng khác nào quý báu chính sinh mạng của mình vậy.

Nói đoạn, chàng liền quay người nhắm phía cánh rừng đào bay vút đi...

Hứa Trân bỗng kêu to lên rằng :

- Thích Đình Nhạn, tôi không khi nào tha thứ cho anh được...

Thích Đình Nhạn cười đau đớn nói :

- Trân ! Tha thứ một người đã yêu em, có khác nào tha thứ cho chính em vậy. Thôi, hãy biết quý báu cái gì đã qua, nhưng không làm hư hỏng cái gì hiện tại...Trân, mong sẽ có ngày gặp nhau...

Câu nói chưa dứt thì trên con mắt độc nhất của chàng lại lăn xuống một dòng lệ nóng. Đồng thời, thân hình vạm vỡ của chàng cũng lẫn khuất giữa cánh rừng đào.

Bất hạnh đã trở thành dĩ vãng. Chàng mang theo một quả tim ruộm máu, xa rời một người con gái duy nhất mà chàng có tình yêu chân thật. Tuy chàng đã phạm tội lỗi, nhưng kẻ khác có thể tha thứ cho chàng được.

Chàng đã hiến dâng cho nàng tất cả tình yêu chân thật, hiến dâng hạnh phúc đến cho nàng. Thế nhưng, giờ đây trong lòng chàng chỉ còn lại những vết thương đau đớn...

Trong cánh rừng đào hoàn toàn phẳng lặng như củ. Tựa hồ tại đây, không hề có xảy ra một sự biến chuyển chi cả. Gió đêm vẫn thổi xào xạc, rừng hoang vẫn đắm chìm trong tĩnh mịch.

Trời đã bắt đầu sáng. ánh tiêu dương chiếu rọi khắp mặt đất, mang đến sự ấm áp cho muôn loài. Trăm hoa đua nở, khiến cho cảnh sắc vùng Bách Hoa Nham lại càng xinh tươi đẹp để muôn phần.

Có vô số nhân vật võ lâm đang kéo nhau tiến vào khu sơn cốc trăm hoa đua nở, phong cảnh như tranh đó. Họ lần lượt trèo lên một sườn núi cạnh đấy.

Trên lưng chừng sườn núi ấy, đứng sừng sững một tòa lâu đài đồ sộ. Có hai Người Mặt Bạc đứng ở phía trước cửa, lần lượt đưa mọi người vào trong.

Những cao thủ trong võ lâm ấy, đã từ khắp các địa phương khác nhau kếp về đây, với mục đích tham dự cuộc lễ ra mắt trọng đại của Ngân Điện Hội. Lúc đó, tại Tụ Võ Đường đã hiện diện trên một trăm cao thủ võ lâm.

Sắc mặt của những cao thủ võ lâm ấy đều có vẻ lo âu nặng nề. Do đó, gian Tụ Võ Đường rộng mênh mông ấy, im phăng phắc không nghe một tiếng cười nói. Ngoài trừ tiếng xướng ngôn của số người tiếp tân đứng ở ngoài cửa, xướng to danh tánh của các vị tân khách lần lượt đến dự. Còn thì chung quanh im lặng nặng nề như bị trùm lên một lớp không khí chết chóc ngột ngạt.

Bỗng nhiên, mọi người như nghe số người tiếp tân ấy cất giọng lanh lảnh xướng to:

- Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách đến...

Liền đó, mấy trăm cặp mắt đều đổ dồn về cửa Tụ Võ Đường. Mọi người trông thấy Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách bước theo một Người Mặt Bạc đến ngồi vào hàng ghế thứ hai trong gian phòng.

Kế đó, lại nghe bên ngoài xướng to lên tiếp :

- Ba vị Chương môn của ba môn phái lớn đã giá đến !

Tức thì, ai nấy trông thấy ngoài cửa xuất hiện một tăng nhân và hai đạo sĩ. Rõ ràng đây là ba vị Chương môn của phái Thiếu Lâm, Côn Lôn và Chung Nam. Mỗi vị Chương môn ấy đều có hai môn nhân của họ theo hộ giá, lần lượt bước thẳng vào phòng, và cũng đến ngồi vào hàng ghế thứ hai.

- Hoàng Y Khách đã đến...

Trước cửa lại xuất hiện một người mặc áo vàng thần bí, ông ta đưa đôi mắt quét qua khắp nơi một lượt, rồi không chờ đợi số Người Mặt Bạc dẫn đường, đã tự nhiên bước thẳng đến trước mặt Phong Trần Cuồng Khách ngồi xuống.

Chẳng bao lâu, tất cả số người danh vọng trong chốn võ lâm, cũng như số người háo kỳ đều tụ đông đủ cả. Tiếng xướng ngôn của những người tiếp tân ở bên ngoài đã dứt hẳn.

Trời đã đứng ngo, ánh nắng trở thành gay gắt. Trên Bách Hoa Nham lại càng phảng lạng như một cỏi chết.

Người áo vàng đưa mắt quét qua khắp gian phòng, thấy ở trên cao tại chánh điện có treo một bức hình người, mang một chiếc mặc nạ bạc. Trên bàn thờ, nhang đèn sáng choang, trông có vẻ một không khí trang nghiêm, khiến ai cũng có cảm giác rờn rợn.

Người áo vàng cười lạnh lùng rồi nói :

- Thôi huynh, ở đây quả đúng là một cái hang cộp !

Phong Trần Cuồng Khách gật đầu, đưa mắt nhìn khắp qua gian phòng một lượt, than khế :

- Thích Đình Nhạn có lẽ đã chết trong Tử Vong Lâm thực rồi !

Thiên Âm Lão Nhân cười lạnh lùng nói :

- Mọi việc ở đây xong, tôi nhứt định sẽ đến Tử Vong Lâm, châm một môi lửa, đốt sạch khu rừng đó !

Người áo vàng và Phong Trần Cuồng Khách cùng cất tiếng than dài. Người áo vàng đưa mắt nhìn Phong Trần Cuồng Khách một lượt, nói :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân tại sao lại chưa đến?

Phong Trần Cuồng Khách không khỏi giật mình, cười ngơ ngác. Ông ta nghĩ :

- Có lẽ Huyết Kiệu Chủ Nhân không phải là Lẽ Thái Hoa !

Bỗng ngay lúc ấy, mọi người nghe có tiếng bước chân đi ào ào từ trong hậu điện vọng ra. Tất cả số anh hùng có mặt đều ngưng ngay câu chuyện đang nói dở dang, ngược mắt lên nhìn, trông thấy có một người mang mặt nạ bạc, thân hình nhỏ xinh đẹp, được tám người mang mặt nạ bạc cao lớn khác hộ vệ từ trong bước ra, và đi thẳng lên tại thần điện.

Tất cả quần hùng có mặt, không ai là không biến sắc.

Khi đoàn người ấy bước đến cạnh một cái bàn, tám người vệ sĩ kia bước lui đứng thành một hàng chữ nhất ở góc phía trái rất có trật tự. Riêng người mang mặt nạ bạc có thân hình bé nhỏ xinh đẹp kia, thì bước sang phía trái năm bước, rồi đứng sững không nhúc nhích.

Chẳng bao lâu sau, từ phía trong lại có tiếng chân bước ào ào, rồi cũng có tám vệ sĩ mang mặt nạ bạc khác, hộ tống một Người Mặt Bạc bé nhỏ xinh xắn thứ hai từ trong bước ra, đi thẳng lên trước bàn đặt tại thần điện.

Tám người vệ sĩ này liền lui sang góc phía mặt, cũng đứng thành một hàng chữ nhất ngay ngắn, như tám người ở phía trái.

Riêng người mang mặt nạ bé nhỏ mới đến, thì bước tới đứng bên cạnh phía mặt của chiếc hương án.

Không khí trên thần điện do đó càng có vẻ trang nghiêm hơn. Người mang mặt nạ bạc bé nhỏ đứng ở bên phía trái, liền từ từ bước đến một chiếc ghế dựa có phủ da cạp ngồi xuống. Nhưng riêng người đến sau thì vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Trong khi đó, có một chiếc ghế to đặt ngay chính giữa, vẫn còn chưa trống, cho nên quần hùng đã hiểu hai người vừa bước ra đều chẳng phải là Hội trưởng Ngân Diện Hội.

Người Mặt Bạc đang đứng yên từ nãy giờ, bỗng đưa mắt quét qua khắp gian phòng một lượt, rồi cất tiếng nói :

- Thừa quý vị bằng hữu trong võ lâm, hôm nay là ngày ra mắt của bản hội, vinh hạnh được các vị Chương môn, Bang chủ, Trang chủ, Cốc chủ, Giáo chủ và các bậc anh hùng đến tham dự đông đủ, nên tôi xin thay mặt cho Hội trưởng, gửi đến các vị lời cảm tạ chân thành !

Không khí trong gian phòng vẫn nặng nề im lặng như một cõi chết.

Người Mặt Bạc bé nhỏ ấy lại cất giọng lạnh lùng như băng nói tiếp :

- Hiện giờ vì hội trưởng của bản hội còn đang bận tịnh tọa chưa xong, nên không bước ra cung nghinh quý vị. Thêm vào đó, trong ngày lễ ra mắt nhiều việc bận rộn,

nên Hội trưởng của bản hội không thể ra tiếp xúc với các vị ngay, vậy xin các vị thông cảm và tha thứ !

Các vị đều là những danh sĩ tên tuổi lẫy lừng trong chốn giang hồ, thế mà hôm nay không tiếc chút thì giờ, đích thân đến đây để chỉ giáo cho, thì thực là vạn hạnh. Lễ ra mắt của bản hội sẽ cử hành ngay. Hơn nữa, khi Hội trưởng của bản hội tịnh tọa xong, sẽ bước ra ngỏ lời cảm tạ thịnh tình của quý vị...

Trong gian phòng, bỗng có một giọng cười lạnh lùng :

- Dàn giá xem có vẻ long trọng quá !

Câu nói ấy vừa dứt, thì quần hùng có mặt đều xôn xao cả lên. Ai nấy ngược mắt lên nhìn, thì thấy người vừa thốt ra câu nói ấy, không ai khác hơn là Thiên Âm Lão Nhân.

Người Mặt Bạc đứng trên thân điện liền đáp :

- Ông bạn chớ nên nóng nảy ! Bản Hội trưởng thực sự là đang bận tịnh tọa, chứ không phải cố ý chậm trễ để bắt các vị phải chờ đợi, vậy xin quý vị tha lỗi cho !

Thiên Âm Lão Nhân cười tự nhiên, im lặng không nói chi cả.

Thốt nhiên, trong đám người bỗng có ai buột miệng kêu to lên :

- Huyết Kiệu !...

Câu nói áy vừa phát ra, đã làm cho cả gian phòng lại xôn xao kinh hãi. Mấy trăm cặp mắt sợ sệt và hiếu kỳ, đều đổ dồn về phía trước cửa.

Chùng ấy, ai nấy mới thấy rõ một chiếc kiệu màu đỏ nhỏ bé xinh xắn, không biết đã được đặt yên tại đường bước vào cửa từ bao giờ rồi !

Sự xuất hiện bất ngờ của chiếc Huyết Kiệu này, chẳng những làm cho quần hùng đang ngồi trong phòng phải xôn xao sợ hãi, mà ngay cả số người trong Ngân Điện Hội cũng đều không khỏi kinh tâm tán đởm.

Người mang mặt nạ bạc đang ngồi trên chiếc ghế phủ da cộp tại phía trái, bỗng đứng phắt dậy.

Phong Trần Cuồng Khách lại càng kinh hoàng thất sắc hơn ai hết.

Sự xuất hiện của chiếc Huyết Kiệu đó đã làm cho không khí trong gian phòng trở thành hết sức căng thẳng. Ngoại trừ ba vị Chương môn của ba môn phái lớn, ngồi điềm nhiên nhìn thẳng về phía trước, còn thì tất cả mọi người đều tập trung tia mắt vào chiếc Huyết Kiệu ngoài cửa.

Lúc ấy, hai bên chiếc Huyết Kiệu, có hai cô tỳ nữ áo xanh đứng yên lặng như hai tượng gỗ.

Người Mặt Bạc vừa ngỏ lời với tân khách khi nãy, cười lạnh lùng rồi nói :

- Có Huyết Kiệu Chủ Nhân quang lâm, thì cuộc lễ ra mắt của bản hội được tăng thêm phần long trọng không ít !

Nói đến đây, Người Mặt Bạc ấy tạm dừng lại trong giây lát, rồi cao giọng quát :

- Các đệ tử tiếp tân sao ngênh đón chậm trễ quý khách như thế?

Người Mặt Bạc trông thấy chiếc Huyết Kiệu xuất hiện một cách bất ngờ, mà lại không có môn nhân của Ngân Diện Hội hướng dẫn, nên đã đoán biết chuyện này không phải tầm thường, nhưng giả vờ quát hỏi để dò thăm thái độ của đối phương.

Bức rèm của chiếc kiệu bỗng được khoát lên, rồi từ trong bước ra một thiếu nữ mặc áo xanh. Quần hùng trông thấy thế đều buột miệng kêu lên :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân !...

- Té ra Huyết Kiệu Chủ Nhân là cô gái này đây !

Phong Trần Cuồng Khách đưa mắt nhìn qua, thì cũng không khỏi giật nảy mình. Vì cô gái áo xanh ấy không ai khác hơn là cô gái áo xanh mà ông ta đã gặp, tức Khôi Tâm Nhân.

Đây là một việc không ai ngờ được.

Cô gái áo xanh ấy dừng bước trước chiếc Huyết Kiệu, cười lạnh lùng nói :

- Nay Phó Hội trưởng, những người lo việc tiếp tân của các ông đều bận ngủ cả, cho nên chúng tôi phải tự động đi thẳng vào đây !

- Vậy bằng hữu vẫn để mặc chúng nó lười biếng lơ là như thế sao?

- Thực ra phải tiếp đón hàng trăm bằng hữu trong võ lâm, cũng là mệt nhọc lắm, nên gia chủ của tôi đã cho chúng nó nghỉ yên cả rồi...!

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát, rồi to tiếng nói tiếp :

- Chủ nhân của tôi còn ngồi trong kiệu, tôi chỉ là người hầu của bà ấy thôi, xin các vị chớ có ngộ nhận tôi là Huyết Kiệu Chủ Nhân !

Khắp cả gian phòng tiếng ồn ào lại dậy lên !

Đôi mắt của cô gái áo xanh bỗng nhìn thẳng vào mặt Phong Trần Cuồng Khách Thôi Thiên Hàn, ý chừng như muốn nói : “Thôi Thiên Hàn, ông hãy coi chừng chiếc đầu của ông đó !”

Phong Trần Cuồng Khách trông thấy thế, không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Huyết Kiệu Chủ Nhân, một nhân vật gieo rắc khủng bố và đầy thần bí vừa dậy lên trong chốn giang hồ, giờ đây bất thần lại xuất hiện, nên khiến cho Ngân Diện Hội phải một phen điên đảo.

Người Mặt Bạc ngỏ lời với tân khách nãy giờ, bỗng lại lên tiếng nói :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân đã nghĩ đến sự làm việc khó nhọc của môn nhân chúng tôi như vậy, chúng tôi thực vô cùng cảm kích. Trong dịp này, sao chủ nhân không bước ra cùng ngồi chung với các bạn võ lâm, hầu để mọi người có cơ hội chiêm ngưỡng phong thái của chủ nhân?

Vietkiem.com